

Zimbabwe, de Victoria Falls

In Kasane Airport (Botswana), tegen de grens met Zimbabwe aan nemen we afscheid van onze fijne gehuurde auto, waarmee we in februari/maart 2020 door Zuid-Afrika, Namibië en dus ook Botswana getrokken zijn. We nemen ook afscheid van het nachtelijk geknor onder de auto-met-tent-op-het-dak, dat dus helemaal niet van de wilde varkens afkomstig is, maar van volwassen hippo's die 's nachts de campings onveilig maken. Om Zimbabwe in te komen, moeten we om onduidelijke redenen 30 US \$ pp betalen. Het is een langdurige procedure, omdat er iemand dienst heeft die heel goede grappen kan vertellen. Iedereen achter de loketten ligt herhaaldelijk dubbel van het lachen. Ik vind het wel een goede grap dat Britten 50 US \$ pp moeten betalen, maar ik denk niet dat ze daar zo'n plezier om hebben.

In de buurt van de Victoria Falls (men spreekt hier nonchalant van de 'Vicfalls'), ligt Crest View Hotel en daar hebben we een romantische kamer met een mega-muggennet. Er is televisie en we zien – ik met enige schrik – dat corona heel Europa in zijn greep krijgt. In Nederland is de eerste dode gevallen, in Italië zijn delen van het land tot verboden gebied verklaard. En op onze mail is taal nog teken van Al Italia, waarmee we 14 maart terug zullen reizen. Hmmm. Eerst maar eens de watervallen.

Het is een flink eind lopen naar de 'Vicfalls' en het is warm, maar men is hier uiterst relaxt. Er zijn veel verkopertjes die beeldjes aan je kwijt willen van the big five, maar als je meldt 'no business' voor ze te hebben, taaien ze breed glimlachend weer af. Kaartje kopen van 30 US \$ pp, want het is een National Park. Er is een rondwandeling in het waterval-gebied van bijna 6 km, dus een kop koffie vooraf is een goed idee. Maar dan, je weet dus niet wat je ziet. Ik had tevoren een fotootje gezien van de watervallen in de droge tijd, nou, die tijd is voorbij. Ik wist niet dat er zoveel water bestond en ook niet dat het zo'n geweldige herrie kon maken. Horen en zien vergaat je. En dan de hoogte, meer dan honderd meter, superlatieven schieten werkelijk tekort.

We beginnen aan de rondwandeling. Hé, wat is dat nou? Kleine groepjes merkwaardige figuren die van top tot teen in roze plastic gehuld zijn, dwalen hier rond. Ja, die slimmeriken worden dus niet nat. Wij wel. Kletsnat zelfs. Geri heeft moeite zijn fototoestel droog te houden en mijn parapluutje, ach, dat helpt niet echt, echt niet eigenlijk. Maar het geeft niks, want het is warm en onze kleren zijn

zo weer droog als we halverwege (uit de buurt van de wolken opspattend water) op een bankje in het zonnetje neerstrijken. En daar zijn overal bloemen en een heleboel vlinders. Natuurlijk gaat de route ook langs het beeld van Livingstone, waar een groep schoolkinderen in vrolijke groen-zwarte uniformen een broodje zit te eten.

Vlakbij de Victoria Falls ligt ook de grens met Zambia. Het is een brug. Een heel oude brug. Hij is gebouwd in 1905. In Zambia, aan de overkant, wordt veel koper gewonnen (dat bijna allemaal naar China vertrekt) en daar gaat ook al dat zwavelzuur heen dat op vrachtwagens geladen uit Zimbabwe komt. Er mag maar één vrachtwagen tegelijk de brug over. Dat geeft toch te denken, maar misschien willen ze met al dat zuur geen risico lopen? Wat een belevenis was dat, die Vicfalls. Maar terug in Crest View Hotel komen we erachter dat nu heel Italië een no-go-area is geworden. En hoewel South African Airlines ons de dag erna zonder problemen afzet in Johannesburg, blijkt daar dat Al Italia er voor onbepaalde tijd helemaal mee ophoudt. Maar we hebben geluk. We kunnen de laatste stampvolle vlucht van de KLM naar Schiphol boeken. En één dag voordat ook Nederland in lock-down gaat, zijn we thuis. We hebben nog zes uur om een auto vol boodschappen bij de Hoogvliet in te slaan, want voor ons vertrek hadden we koelkast, vriezer en kelder leeggegeten. Wat lijken die tijden van lock-downs anno 2024 lang geleden.